15. 11. 2026 – Miluješ ty, kteří tě nenávidí a nenávidíš ty, kteří tě milují

1. čtení: Mk 14, 27-31

Píseň: S288 – Řek Mojžíš jednou lidu svému, přišel čas

Základ kázání: 2Sam 18, 19 – 19, 10

Kázání: Milí shromáždění,

jak sebedestruktivní jsou lidské představy. Naše zvyky, víry, pavěry, pověry. Pokud nejsou Božími. Tak i David měl za to, že počet poslů určuje *obsah* jejich zprávy. Umocněno tím, že už celou příšernou situaci s Abšalómovou vzpourou způsobil. Ale o tom ani slovo. Od něj (Sam 19, 10!).

Tak se David svým opakovaným chováním opakovaně připravoval o vlastní děti. O zaměstnání. O trůn. O věrné. O spolubojovníky. O domov. *Svou* vírou. Svými hodnotami. Přesvědčeními. Pověrami.

Vždyť jak absurdní a falešný byl jeho nářek nad Abšalómem – vrahem, žhářem, vzbouřencem a sériovým násilníkem! Pro svého *prvního* syna – které zavraždil právě Abšalóm – neuronil David *jedinou* slzu (2Sam 13; zejm. v. 31 + 39!).

Ale teď umřel ve všech ohledech mnohem horší, škodlivější, zlejší a *hříšnější* člověk – a král David brečí o sto šest. „Můj synu Abšalóme!“ Ale do bitvy s Abšalómem nešel vůbec. Ale po ní hrozně brečí.

Jako by byl David nevinnou obětí nespravedlnosti. Jako by celá situace byla o Davidovi. Ne o Božím lidu. Ne o vzbouřenci, zabitém Abšalómovi – i to je o *Davidovi*! Který přece *nespravedlivě a nevinně* trpí! Vždyť tolik toho udělal, aby celá situace nenastala! Tolik toho udělal, aby ji alespoň zastavil!

Ano – z toho neudělal *absolutně nic*. A teď brečí. Nad rozlitým mlíkem. Trapně. Pokrytecky. Sebestředně. Falešně. Ulhaně. Hraně. Kdyby mu na Abšalómovi tak moc záleželo, tak by alespoň šel do té bitvy. Nebo by nikdy neopustil Jeruzalém.

A protože tenhle „performance“ – představení – je do nebe volající pokrytectví, měli ho ostatní plné zuby. Jóab se *správně* utrhl na Davida, že se asi zcvoknul. Co si to *král*, *mesiášský* král, dovoluje, že pohrdá těmi,

kdo mu *zachránili život*? Že *pohrdá* těmi, bez kterých by byl už dávno mrtev?! A ještě navíc lituje právě toho, který by Davida zabil – nebýt těch, kterými David pohrdá:

„Miluješ ty, kteří tě nenávidí. Nenávidíš ty, kteří tě milují."

Jak šílený je člověk. Jak šílené jsou *lidské* tradice. Lidství. Lidskost. Naše víry a pověry. Naše představení pro ostatní. Jak *převrácené*. Protože ideologie, systémy, hodnoty: Samozřejmě pohrdat těmi, bez kterých se neobejdeme. A hlavně hledat, jak vyhovět těm, kteří nás nenávidí. Škodí nám.

Jak moderní je Bible. Jak aktuální! I pro věk sociálních sítí. I jakéhosi „moderního" křesťanství. I demokratických sborů a církví: „Miluješ ty, kdo tě nenávidí, a nenávidíš ty, kteří tě milují."

Jak to asi může dopadnout? Jaké ovoce to může přinést?

Bible to, pro jistotu, vyslovuje: Všichni tě opustí. Všichni odejdou. *Zejména* ti, na kterých závisíš. Zejména ti, kteří tě milují. A které, prý, miluješ ty. Jenom jim činíš zlo. A dobro činíš těm, kteří ubližují, zneužívají, zotročují, vykořisťují, nenávidí, ponižují, pomlouvají. Tebe nebo jiné.

Jak samozřejmé dodnes. Ve světě pohanském. I církevním. Vždyť už o tisíc let později po Davidovi se stejně choval Petr. A všichni ostatní Ježíšovi učedníci. Hráli stejné divadélko. Ale nikdy nehodlali splnit svá slova. Jednat podle *svých* slov. Ježíše naprosto opustili. Ani pohřbít Ježíšovo tělo nepřišli. To už Jan Křtitel měl lepší učedníky (Mk 6, 29).

Ale přeci jen zdánlivě drobný rozdíl jsme slyšeli. Zatímco Ježíšovi učedníci zcela moderně a pohansky dál vyřvávali a obhajovali své lži. Dál si hráli na to, jak s Ježíšem umřou – ale při nejbližší příležitosti se rozutekli jako malé děti. David *uposlechl* slova Jóaba. Zatímco Ježíšovi učedníci Ježíšovi vysvětlovali, jak Ježíš Kristus, Boží Syn, rozumí špatně. Situaci. Jim. Už zase. Jak podle jejich slov mašijach = Kristus – *nemá* pravdu!

David poslechl *vraha svého syna* Abšalóma! Hle, mesiášský král:

„Miluješ ty, kteří tě nenávidí, a nenávidíš ty, kteří tě milují." „Vždyť jsi dnes dal najevo, že ti nejsou *ničím* velitelé ani služebníci." „Dnes jsem poznal, že kdyby Abšalóm zůstal naživu a my zemřeli, měl bys to za správné."

Takhle se ale přece *nesmí* mluvit! To je drzé, sprosté, nevychované, urážlivé! Navíc vůči *oběti*, které *teď zemřel syn*!!! To je nevhodné, nespolečenské!

No, a co? Boží slovo se podřídilo lidským zvykům kdy? A tradicím? Vnímáním? Tužbám? Pocitům? Víře o vině a nevině?

Co potom Bůh sám – tedy pravda sama?

Bible a Bůh tu nikdy nebyli proto, abychom my měli dobrý pocit. Aby splnili naše očekávání a představy. Potvrzovali naše tradice, zvyky, předporozumění, předsudky. Vždyť tak očividně vylhané, absurdní, nepravdivé, sebedestruktivní.

Právě Bůh a Bibli pořád dokola *říkají opak*: My se máme podřídit Bohu. My se máme změnit. Podle Božího obrazu. Jen tato Boží milost může každého zachránit ze *sebedestruktivity* osobní, rodinné, sborové, církevní, národní, mezinárodní. Tak už tisíce let Boží proroci. Praotcové. Ježíš. I jeho učedníci. Ale my dodnes: Raději zemřít a trpět – ale podle svého. Než žít i věčně – ale podle Božího!

Jak do-sebe-zakroucený je člověk. Sebedestruktivní. Pyšný. Sebestředný. Ke své vlastní škodě. Zas a znovu. Ani Ježíšovi učedníci si v tom nenechali poradit. Ani od samotného vtěleného Boha, kterého vyznávali jako Krista.

Ale David si poradit nechal. Od vraha svého syna. Jak podivná je Bible. Jak podivné je Boží slovo a zjevení. Jak podivný je Bůh! Nemají takřka *nic* společného s lidskými zvyky, tradicemi, očekáváními, chtěními, rozlišováním dobra a zla. Kromě toho, že o lidském zlu mluví bez ustání.

Jak to *konečně* trklo i Davida. Z úst domnělého škůdce, nepřítele. Vždyť to byl vrah Davidova syna Abšalóma!

Davida *konečně* trklo, že takřka všechno je obráceně. Že *David sám* je působitelem celé situace. A tak viníkem. A Jóab, jeho domnělý „nepřítel“ zachránil Davida. I celý Boží lid. A pak znovu: Tím, že i svého krále *tvrdě napomínal* – protože zcela pravdivě. *Konečně* Davida trklo, že sám sobě i všem okolo jen dál působil hromadu zla. A způsobí *ještě horší*, než všechno to, co už stihl způsobit. A že toho bylo! Pokud takových rozhodnutí nenechá.

Davida to trklo. Ježíšovi učedníky ani při Večeři Páně, eucharistii, ne.

Tak David vyšel před lid. Před všechny ty, kteří mu zachránili život. Před všechny ty, na kterých byl i *mesiášský* král závislý. Před všechny ty, kteří *nesplnili* Davidovo přání – královské slovo zákon!

Ale místo toho učinili dobro. Dobro Boží. Ochránili nevinné. A dokonce i toho viníka celé situace – Davida. Učinili dobro zastavení

sériového násilníka, vraha, žháře. Ačkoli i král sám jim říkal, že to dělat *nemají*. Že na takového člověka mají být *hodní*, laskaví, něžní. Na toho, který tolik jiných zabil. Znásilnil. Dost možná i z příbuzných těch, kteří na něj teď měli být laskaví a něžní.

Davida trkla vlastní vina na vlastní situaci. Osobní, rodinné i celého lidu. Bez církevních obřadů. Bez Večeře Páně. Ježíšovy učedníky to netrklo ani při té eucharistii. Naopak hlásali pořád dokola *to své*. I tváří v tvář Božímu slovu. Bohu samotnému. A pak splakali nad výdělkem. Tak moderně, aktuálně. Už zase.

Zatímco k Davidovi přišel celý ten lid. Kterým David ještě před chvíli pohrdal svým nářkem. Svou sebestředností, pýchou, do-sebe-zakrouceností. Svým hříchem a pláčem.

Jak snadné je obrátit tolik zla v dobro: Poslušností Bohu. Božímu slovu. Zahozením všech těch lidských nesmyslů a výmyslů a lží a podvodů – i kdybychom je žili většinu života. Tak mocný je Bůh. Tak mocná je jeho pravda, soud i milost. Tak snadno *Bůh* obrací zlé v dobré. Tak snadno Bůh převrací lidskou převrácenost.

Stačí na to prachobyčejná, očividná pravda. Vždyť pravdou světa je Boží milost. A jediným působitelem zla je *vždy* člověk. A je jedno, jak se člověk cítí, co si myslí, věří, říká – jaké divadélko zrovna teď hraje.

Když budeme zlí na ty, na nichž závisíme, vykašlou se na nás. Nebo hůř. Když budeme pohrdat těmi, bez kterých se neobejdeme, dopadne to stejně. A co potom – osobně, rodinně, sborově, církevně, národně? Vždyť oni *nepotřebují* nás – my potřebujeme je.

David si tohoto trámu hříchu, který převrací, ve svém oku všiml. Díky tomu, že mu Jóab, vrah jeho syna, *vynadal*. A místo, aby řešil třísku v očích svých bližních, řešil svůj trám. Svou slepotu. Svou zaslepenost sebou samým. A lidstvím.

Tím přijal Boží soud i milost. A tak spásu. A tak svaté. A svatost. V níž máme milovat *i* své nepřátele. Ale nejprve ty, kteří milují nás. Ty, na nichž závisíme. Protože nejprve Boha, Otce všemohoucího. Všechno a všichni ostatní jsou až *po* Bohu. Včetně lásky k sobě samému.

Amen

Píseň: EZ244 – Ve jméno Krista doufáme; 1.-6. sloka